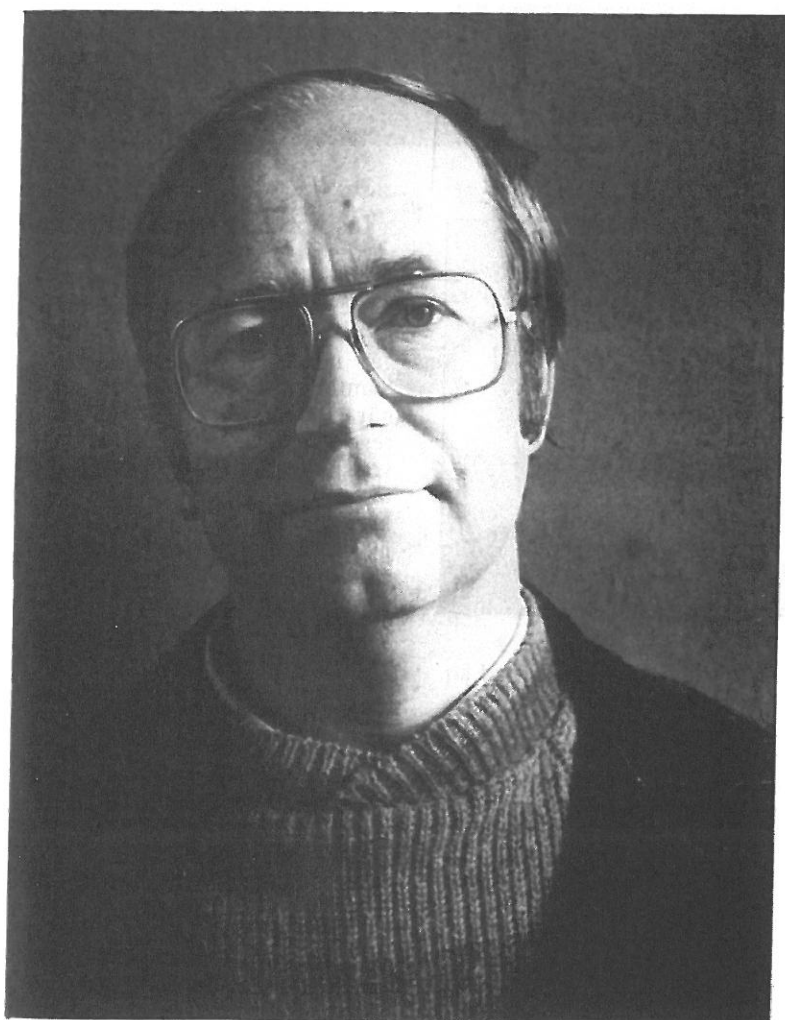

Når diakoner leser Bibelen . . .

Rapport fra et kurs

Rommer den diakonale tjeneste et særlig perspektiv som får følger for måten å lese Bibelen på? Kan det utvikles en egen metode for bibeltolkning knyttet til diakonal praksis, til forskjell fra den som f.eks. prester lærer å bruke.

Kjell Nordstokke

KJELL NORDSTOKKE

Dette var noen av spørsmålene som ble drøftet på et kurs for diakoner og diakoniarbeidere arrangert av Etter- og videreutdanningsavdelingen ved Diakonhjemmets høgskolesenter i mars. Ansvarlige for kurset var Dag Terje Finnbakk og Kjell Nordstokke ved DIATEHS sammen med gateprest Elisabeth Torp.

Vi startet med at deltakerne fortalte om egne erfaringer. Flere gav uttrykk for et ønske om å knytte fortellinger og bilder fra Bibelen nærmere til den diakonale hverdag, men samtidig fortalte de om hindringer som gjorde dette vanskelig. Delvis fordi de hadde lært å få et for teoretisk forhold til Bibelen, eller fordi prester og andre forkynnere vanligvis plasserer bibeltekstene innenfor kirkens trygge rom, fjernt fra de spenningsene diakonen må ta på alvor.

Dernest lot vi oss møte av impulser fra kirker i Sør og den måten Bibelen leses på der. Kjell Nordstokke gav en innføring i den metoden basismenighetene i Brasil bruker. Den inneholder tre ledd.

Forts. side 17

er en samlet satsing fra «*hele kirken*» på å gjøre planen kjent, tilgjengelig og nyttig for menighetene.

Det tales stadig vel om Diakoniplanen, mange har sett viktigheten av den, og det er meget bra. Men for at planens intensjoner skal kunne virkeliggjøres kreves en helt annen offensiv enn det som er blitt denne planen til del, noe som også sies direkte i planen (s. 25): «Uten en samlet oppfølging overfor menighetene fra kirken som helhet, vil gjennomføringen av planens intensjoner vanskeliggjøres». Den peker på at en gjennomføring av planen har ressursmessige konsekvenser, på alle plan i kirken, og fremhever at en «*radikal økning av antallet soknediakoner i årene fremover vil være en avgjørende forutsetning for at planens intensjoner kan bli realisert*» (s. 7).

Et annet fundament

Vi kommer i denne sammenheng ikke utenom å nevne den andre store planen som Kirkemøtet har vedtatt (ifølge samme lovparagraf), «Plan for dåpsopplæring i Den norske kirke». Mange har registrert at denne planen har fått et helt annet fundament for å bli lansert og gjennomført i kirken, enn det diakoniplanen i sin tid fikk. Jeg ønsker her å kun trekke fram en grunn til dette som antas å være vesentlig, nemlig kirkens økonomiske situasjon. I 1989 ble det såkalte «Særfond II» opprettet, et fond som bygges opp ved Statens salg av prestegårder. Dette fondets avkastning fordeles hvert år med en tredel på henholdsvis Kirkemøtet, bispedømmerådene og Kirkedepartementet. I 1992 var fondets avkastning på 9 mill. kroner. Dette fondet har gjort

oppfølging av dåpsopplæringsplanen mulig. Denne planen er et av Kirkemøtets hovedsatsinger nå de nærmeste årene, sammen med flere andre felt, bl.a. integrering av psykisk utviklingshemmede.

Ressurser må prioriteres

Det er viktig at vi ikke «*slipper*» diakoniplanen. Vi gir den en ny sjanse til å bli realisert hver gang vi satses noe på diakonifeltet, og det gjør vi stadig – også i Kirkerådet. Men det er også et ønske at det kan prioriteres ressurser til lansering og innføring av diakoniplanen, at den gjøres til et hovedsatsingsområde, en planmessig anstrengelse fra alle lag i kirken. Vi har ikke råd til å la være.

Kristin Fæhn
Diakonikonsulent i Kirkerådet

Når diakoner leser Bibelen . . .

Forts. fra side 7

Vindu og speil

Det første er at teksten brukes som et *vindu* for å se virkeligheten gjennom. Det betyr at det knyttes en nær forbindelse mellom tekst og hverdag, og hvor bibelordet hjelper leserne til å se hva som er sant og hva som er løgn. Hvordan skal vi se på utfordringene i vår tid? Hvordan kan vi forstå nøden og dens årsaker? Hvilke muligheter finnes for endring, og hvem kan bidra til dette?

Det andre er at teksten brukes som et *speil* som hjelper oss til å få et sant bilde av oss selv. Er våre diakonale tiltak i samsvar med det vi har sett gjennom vinduet? Hvilke kjennetegn har engasjementet vårt? Hva bærer det oppe?

Lys og lykt

Det tredje er at teksten er *lys* og en *lykt* på vår vei. Den er et åpenbaringsord som forteller oss noe nytt om Gud og hans frelse. Det er godt nytt i forhold til hva vi ser gjennom vinduet og i speilet. Derfor skaper det tro, håp og kjærlighet.

Det som gjør at denne metoden er aktuell for diakoner, er at den knytter til praksis i hverdagen og til innsatsen for å hjelpe mennesker i nød. Poenget er ikke så mye å legge problemer til rette teoretisk, men å finne fram til hva som er den gode gjerning, som lindrer og skaper noe nytt.

Vi forsøkte å bruke metoden å bestemte bibeltekster. En av tekstene vi tok utgangspunkt i, var Joh. 9 og fortellingen om Jesu møte med den blindfødte. Vi fant at teksten satte oss på mange spennende spor. Både i forståelsen av hvordan de svake har det i samfunnet, men også i relasjon til kirkelig praksis. Slik sett ble spenningen mellom

Jesus og fariseerne et aktuelt bilde på noen av de spenninger diakonien står overfor også i vår tid.

Møtesteder

Noen av deltakerne representerte Bymisjonscenteret og Tøyenkirken. Elisabeth Torp fortalte om sine erfaringer som gateprest og om vanskene med å sprengte de akademisk-teologiske rammene i arbeidet med bibelske tekster i møtet med vanskelig stilte mennesker fra Oslo øst.

Vi endte opp med en konklusjon om at dette var det viktig å gå videre med. Det må øvelse til før vi lærer å fastholde egen identitet og et diakonalt perspektiv som noe viktig i arbeidet med de bibelske fortellingene. En slik øvelse er ikke bare viktig for oss selv, men også for den tjenesten vi er betrodd. Derfor blir det sikkert flere møtesteder om dette temaet.